Domonkos László

Jövőnapló

2021. szeptember 11. Ma lettem 70 éves, és úgy döntöttem, hatvan év után újra érdemes naplót írnom. Utoljára 1961-ben – meg előtte, 60-ban – írtam naplót, meg is van máig, afféle „miből lesz a cserebogár"-alapon érdemes kicsit idézni belőle addig, amíg szabad és ameddig lehet.

*

„1960. július 2. szombat. Szerencsémre nem kellett menni a piacra reggel, és így délig játszhattam. Ebéd után kimentem kerékpározni. Mikor bejöttem, vacsoráztam, s lefeküdtem."

„1960. július 5. kedd. Későn keltem fel. Délelőtt játszottam. Ebéd után a barátokkal kegyetlenül összeverekedtünk, és Édesanyám alig tudott igazságot tenni közöttünk."

„1960. július 18. hétfő. Délután veszekedés volt a szomszédban. Utána a kapunk előtt összegyűlt a nőtanács 66. kongresszusa, és megtárgyalták a dolgokat."

„1961. Nyári szünidő. Június 21. szerda. Az évzárón megkaptam a kitűnő bizonyítványt. Keresztmamám ennek alkalmából megígérte, hogy a nyáron sokszor megyünk moziba." Hozzáírva ugyanezen az oldalon: „Az ígéret íme teljesült. A következő filmeket láttam: Ember a Holdon, Álomrevü, Afrikában jártunk, A repülő 9-kor indul, Nem nősülök, Megmérgez a családom, A kettétört amulett, A vár titka, Milliók keringője, Csutak és a szürke ló, Rátarti fickó, Bambi, 80 nap alatt a föld körül, Pedro kapitány vidám hadjárata, Ludas Matyi, Hintónjáró szerelem."

*

Amikor a fiam tízéves lett, bizonyára elmondtam neki, hogy tízéves koromban naplót írtam – merthogy igen röpke átmeneti időre bár, de lám, akkoriban ő is elkövetett ilyet.

„2002. április 2., kedd. Reggel felkelek negyed 8 órakor, és megyünk Apa szobájába, és beszélgetünk, utána ismét felkelek, utána meg megyek a zuhany

DOMONKOS LÁSZLÓ (1951) író, közíró, esszéista. A RETÖRKI munkatársa. Utóbbi kötete: *A visszalövés módszertanához* (2018).

alá. Azután játszunk, tévét nézünk. Megebédelünk, és elmegyünk nagyival a játszótérre. Hazajövünk, tévét nézünk megint, vacsorázunk, jön a fürdés, és utána megnézem a sorozatomat, a „Barátok köztöt", és utána a lefekvés."

*

(*Közjáték*) A naplóról (diárium) mint műfajról enyhe lexikonszerűséggel elmondhatjuk, hogy időrendiségében egyszerre számít emberi dokumentumnak és kortörténeti adaléknak, amelyben a feljegyzett események és reflexióik önéletrajzi és emlékirat-jelleggel rögzítenek, regisztrálnak, feltárnak és tükröznek. Goethe vagy Széchenyi naplói után szemernyi kétségünk sem maradhat afelől, hogy ezek a feljegyzések szerzőik nagyformátumú személyiségének gondolatfutamain, töprengésein-vívódásain-életérzésén túl a velük történő történelmet éppúgy tükrözik, mint írójuk lelkivilágát, karakterét, egyéniségének bonyolult, ellentmondásokkal, erőfeszítésekkel és meghőkölésekkel, vívódásokkal és nekirugaszkodásokkal teli valóját. Igen ám – de mi a helyzet a fiktív naplókkal? A jövőbe vetített látomás-időrenddel és -beszámolóval, amely már a mindenkori forradalmak zászlajára írott fogalom felé mutat, ahogyan Ortega az utópiát nevezte. Az utóbbi évek egyik legizgalmasabb és legjellemzőbb „napló-szamizdatja" az az interneten széltében-hosszában keringő, rejtélyes vagy legalábbis ismeretlen-vitatott szerzőségű, többféle változatban elérhető diárium, amely Az utolsó magyar naplója címet viseli, és a jövendő egyik lehetséges vízióját vázolja föl – természetesen magyar szempontból. Morus Tamás szó- és fogalomalkotása óta tudjuk: az utópiák nem egyebek, mint bizonyos tapasztalati tények pilléreire épített futurológiai konstrukciók. Amikkel pontosan úgy vagyunk, mint az öregség megannyi kellékével, mozgékonyságtól potenciáig, memóriától alvás-minimumig: a fene se akarta egyik eljövetelét sem, de igen sok, egyre szaporodó jel, jelzés, könnyebben vagy nehezebben észrevett vagy éppen észrevétlen szignál, előjel, figyelmeztető-óvó pöccintés üzente meg még idejekorán: ez pedig, barátaim, így lesz, többé-kevésbé. És inkább többé, mint kevésbé. És lőn. AZ UTÓPIÁK MEGVALÓSÍTHATÓK. AZ ÉLET AZ UTÓPIÁK FELÉ HALAD – írta az a Nyikolaj Bergyajev, akit nagyszerű esszéistánk, Gombos Gyula a XX. század egyik legnagyobb orosz elméjének nevezett. (Fenti sorai Huxley immáron klasszikus *Szép új világ*ának mottójaként olvashatók.) Igen: beszámolók vagy széphistóriák, memoárok vagy naplófeljegyzések a tanú-bizonyítékok. Mint Széchenyié vagy az utolsó magyaré. Vagy akár a fiamé. Aki már nem tízéves.

*

2042. június 25. Apám mesélte, mekkora buli volt, mikor ötvenéves lett – hát nekem nem volt szinte semmi. Igaz, kicsit iszogattunk a haverokkal, de mindenkit inkább a százéves ünnepségek izgattak – hiába, annyira be vagyunk kerítve, hogy ebben az idestova két évtizedes ostromállapotban már a hétköznapokat is teljesen áthatja a katonai tematika –, most éppen a magyar katonai erények.

A Donnál annak idején hősiesen kitartó honvédek egyfolytában, mindenfelől süvítő példázatai, persze a mára vonatkoztatva. Az osztrák határon álló területvédőink legutóbbi csatájáról azt írta a Magyar Időmentő, teljesítményük legalábbis egyenértékű, ha nem éppen felülmúlja a valaha a korotojaki magaslatokon küzdőkét – igaz, annak, azt hiszem, csak januárban lesz száz éve. De már most megállapítják – erre van szükségünk, hiába. Más kérdés, hogy akkor ott azok a – ha jól emlékszem, „szovjet" – csapatok, ahogyan apám nagy mestere, az a Nemeskürty tanár úr (?) is állítólag írta, ha létszámfölényben voltak is, kötve hiszem, hogy úgy harcoltak volna, ahogy ezek.

2044. március 22. Hadsegéd-szolgálaton voltam Kőszegen, erre a legújabb rendelkezések szerint már az ötven fölöttieket is kötelezhetik. Elméleti oktatáson egy valamikori amerikai elnök, Theodor Roosevelt *Féld Istent és tedd a magadét* című munkáját ismertették, külön kiemelve azt a részletet, hogy „ahol a mohamedánok teljes befolyásra tudtak szert tenni, és ahol a keresztények nem tudtak karddal ellenállni, a kereszténység végérvényesen eltűnt. Martell Károly kalapácsától Sobieski János kardjáig a kereszténység kizárólag annak köszönhette biztonságát, hogy meg tudta mutatni, képes és hajlandó úgy küzdeni, mint a muszlim agresszor" – ezt kellett feldolgoznunk. Igaz, éjszakánként alig tudtunk aludni, mindenfelől áthallatszott a müezzinüvöltés, ahogyan a szúrákat rikoltozták, a mieink megpróbáltak előbb eszelősre hangosított ősrégi Deep Purple- meg Led Zeppelin-nótákkal visszavágni (hej, boldogult úrfikoromban én is hogy szerettem ezeket, pedig még apámék nagy beat-korszakának is már csak a legvégét jelentették!), utána a vagányabbak át is lövöldöztek, de aztán nagyon szigorú paranccsal az ilyesmiket megtiltották az egész Nyugat-Magyarország Erőd I. területén. Mivel a szolgálatom egybeesett a háromnapos centenáriumi Megszállás és Terror Elleni Magyar Erő monstre ünnepével, és csak fiatal házas koromban, talán a negyedik vagy azt ötödik gyerekem születése idején láttam ilyet utoljára, végignéztem. Tényleg klassz volt. A száz évvel ezelőtti március 19-én érkező német megszállókat alakító színészek sukrannal köszönték meg kollaboráns segítőik közreműködését, a százhuszonöt éve, 21-én kitört egykori kommunista uralom (azt hiszem, talán kommünnek nevezték) népbiztosát meg Al-Samueli bégnek hívták. A csúcs az volt, mikor az egri asszonyokat megszemélyesítő, igen szemrevaló Vas megyei lányok forró disznópörkölttel teli kondérokat zúdítottak a vöröscsillagosokra meg a rohamsisakos katonákra.

2046. május 17. Márk barátomtól kaptam egy könyvet. Nő írta, egy olasz nő. Márk szerint szenzációs. Hát tényleg elég izgalmas, amiket a szerző papírra vetett vagy negyven-ötven évvel ezelőtt. Már tudott – akkor! – nyugati szomszédunkról, Eurábiáról, aminek keleti határa az a frontvonal, amit már hosszú évek óta védünk. Azt írja róla, hogy az eredetileg egy kis folyóirat neve volt, amit még 1975-ben „az összeesküvők hivatalos előkészítői indítottak: a párizsi Szövetség Franciaország és az Arab Országok között, a londoni Közel-Keleti Nemzetközi Csoport, a genfi Közel-Keleti Tanulmányok Csoportja és a Barátság az Arab Világgal Egyesületeket igazgató Európai Koordinációs Bizottság. Utóbbi

egy olyan ad hoc szervezet, amelyet az akkori EGK (Európai Gazdasági Közösség) hozott létre, amit ma Európai Uniónak hívnak." Ez a nő megjósolta, hogyan fog megvalósulni az 1975 júniusában létrejött Strasbourgi Határozat, amely „a jövendő bevándorlókról szól. Hogy pontos legyek, azokról a bevándorlókról, akiket az arab országok fognak küldeni az olajjal együtt Európába […] gondosan kerülve az iszlám, iszlamista, muzulmán, Korán, Mohamed és Allah kifejezéseket […] szükséges biztosítani a bevándorlók és családjaik számára a megfelelő lehetőséget vallásuk és kultúrájuk gyakorlásához. Ehhez szükséges megteremteni a sajtó és a média egyéb ágazai által a kedvező klímát." Azt is tudta, mi igazából a dzsihad. Elmondja – Márk felolvasta –, hogy „azért gyilkolnak minket, hogy megtörjenek. Hogy megfélemlítsenek, kifárasszanak, elbátortalanítsanak, sakkban tartsanak. A céljuk nem pusztán az, hogy megtöltsék a temetőket. Nem pusztán az, hogy elpusztítsák a felhőkarcolóinkat, a pisai ferde tornyunkat, az Eiffel-tornyunkat, a katedrálisainkat, a mi Dávidunkat Michelangelótól. A céljuk a lelkünk, az eszméink, az érzéseink, az álmaink elpusztítása. A cél, hogy ismét leigázzák a Nyugatot. És a Nyugat igazi arca nem Amerika, hanem Európa. […] De hogy lehet számítani Európára […], ami kalaplevéve fogadja az ellenséget, eltartja […], amely a saját gyermekeit is iszlamizálja, elbutítja, összezavarja, attól kezdve, hogy óvodába kezdenek járni? Egyszóval egy Európára, amely nem képes többé gondolkodni?" Ja, majdnem elfelejtettem: 56-ban, a Dicsőséges Forradalom idején ez a nő el akart jönni segíteni nekünk, de csak Győrig jutott – mégis, mondják, csodaszép írásokban tisztelgett előttünk. Különben Oriana Falaccinak hívták.

2049. október 19. Ezek már több mint 75 millióan vannak itt Európában – állítólag még apámék idejében, valamikor talán 2017 vége felé megírta volna a mostani Magyar Időmentő elődje, hogy ennyi várható (talán még egy akkori hetilap is – valami Eheti Felelet volt a neve, vagy valami ilyesmi) – de én ezt nem hiszem. Ennyire hülyék nem lehettek az elődeink – ezt tudták, és nem akadályozták meg…? Mikor Francia- és Németország után megszállták Ausztriát is, nálunk a Dunántúlon meg már külön falvakat kellett létesíteni a nyugatról ezerszám hozzánk menekülteknek, ez sem tűnt fel senkinek? Aztán jött a fegyveres támadás… Mikor idén augusztusban a kétszáz éves évfordulós nagy ünnepségek voltak, és fölolvasták, mit írt Jókai arról, mi vezetett ahhoz az augusztus 13-ai naphoz ott Világoson, mikor odaértek, hogy „kétszáznegyvenezernyi orosz hadsereg hömpölyödött alá Magyarországra. Pihent, rendezett, harcedzett hadsereg. Kétségbe kellett esni. Voltak forró képzelődésű emberek, akik azt hitték, hogy még lehet győzni. Voltak? – Voltunk! Ha ők jönnek ránk kétszáznegyvenezer emberrel, mi állítsunk eléjük félmilliót! Minden ember, aki él, mozog, ki a kezét emelni bírja, ki a férfi névre érdemes, talpra! Minden eszközt, ami vasból van, aminek éle, hegye van, fegyverül a kézbe; és aztán – egyszer kell meghalni. Csak nem akartok tán örökké élni?" – a katonák tisztelegtek, az idősebbek kicsit szipogtak – húsz-harminc évvel ezelőtt ez nem jutott eszébe senkinek…? Megfoghatatlan…

2050. január 25. Ez a Márk tönkretesz engem. Gimnazista korom óta, lassan fél évszázada a legjobb barátom, nagyon szeretem, de ez már azért kicsit sok. Állandóan rám lőcsöl új és még újabb olvasnivalókat, pedig tudja – sőt, rengetegszer látta, apám is mennyit nyüsztetett az olvasás miatt –, hiába, zenész vagyok, az is voltam világéletemben, és nem könyvmoly, legalább annyira nem az, amennyire szállodaigazgató sem, hiába az van hivatalos foglalkozásomnak írva. Most egy francia szerző könyvét hozta, ez is még az őskorból való: 2016-ból, valami kimondhatatlan nevű fószer az elkövető, idemásolom a nevét: HOUELLEBECQ, fogalmam sincs, hogyan kell – kéne – kiejteni. Behódolás – ez a címe. Érdekes egy darab, az biztos. Márk szerint ez a pasas volt talán az egyetlen francia, aki fölismerte, mi készül, meg is írta, milyen lesz az élet majd az egykor Franciaországnak nevezett földdarabon, persze van benne egy csomó naiv hülyeség, például hogy csak az egyetemeken a diáklányoknak kell lefátyolozottan, burkában járniuk, meg hogy a zsidók a már iszlámmá lett Párizsból csak úgy lazán emigrálhatnak Izraelbe, mikor legalább tízezret, hallottuk, a saría szerint… De most gyorsan abbahagyom, megint breaking news van a tévében, mint mindig, ha fontos esemény történt a fronton.

2050. január 26. A szörnyű, az elképzelhetetlen megtörtént. Szentgotthárd fölött áttörték a frontot és a dzsihadista henger rágördült az ország délnyugati sarkára. A hírek egyelőre ellenőrizhetetlenek, még csak annyit tudni biztosan, hogy azonnal komoly partizántevékenység indult az évtizedek óta előkészített Rongyos Gárda-területvédőkből, de akkora a túlerő és a korábbi, hosszan elhúzódó harcok miatti idegi-fizikai fáradtság, hogy kétséges, mennyien és meddig tudnak majd kitartani. Nem tudni, a honvédségi alakulatokat mennyire verték szét, milyen maradványok, milyen állapotban merre harcolnak tovább. A feleségem szerint a főváros sincs sokáig biztonságban, gondolkodni kéne, hogy keletre költözzünk, de a nők, hiába oly gyakorlatiasak, hajlamosak a pánikra, Kati meg mindig túl aggodalmaskodó volt, pláne mikor a gyerekeink még kicsik voltak, apám olykor kis ijedthasúnak nevezte, méltán.

2050. február 2. A kormánykoalíció, vagyis a Fidesz és a Magyar Erő Pártja bejelentette, hogy az áttörést az időközben beérkezett lengyel rohamosztagosok és – főleg – a kellő időben bevetett (már korábban felajánlott) orosz nehéztüzérség hathatós közreműködésével sikerült megállítani. Az inváziós hadak kiverése folyik, állítólag nemsokára ideérnek a betiltott, illegális AfD által szervezett német légiósok is, azok sem lesznek akármilyen segítség, de ne áltassuk magunkat, hosszabb távon a veszély nem múlt el, ráadásul a Nagy Szövetségből a finn és balti erők váltig tartanak az oroszoktól, igaz, a lengyelek is, a bolgárok meg az albánok belső nehézségekkel küszködnek, szóval a veszély csak átmenetileg látszik elmúlni. És még ez sem olyan egyszerű. Nem lefutott még ez a meccs. Egyáltalán nem. Mióta Kárpátalja meg a Partium ama részei visszakerültek, és ily módon a MEP viharos gyorsaságú megerősödése a Fideszt, istennek hála, a mindkét tömörülésnek óriási politikai profitot hozó koalícióra kényszerítette, a Székelyföld küszöbönálló koszovói mintájú önállóságát (ami amott Albá-

niával, itt természetesen Magyarországgal történő konföderatív összefonódást jelent) pedig csak a háborús állapotok kényszerei késleltetik-nehezítik: Magyarország csak kipróbált régi és – talán – néhány új szövetségesére támaszkodhat. A finn–balti–lengyel–magyar–bolgár–albán, úgynevezett Észak–Dél tengely vagyis a Nagy Szövetség a korábbi Három Tenger kezdeményezés (baltiak, lengyelek, csehek, szlovákok, magyarok, románok, horvátok, szlovének, osztrákok), no meg a visegrádi, egykori V4 kibővült–leszűkült–átalakult változataként szerencsére, úgy tűnik, többé-kevésbé működik – hát majd meglátjuk… (A tízes évek óta folyamatosan erősített honvédségünk mellett azért a lengyel kommandósok meg az orosz rakétavetők sem ártanak. Sőt.) A nyugati határt eddig szilárdan tartottuk, bár a nyomás időnként szinte elviselhetetlenül erős volt. Apám egy volt jó kollégája, a már kilencvenegy éves Fricz Tamás bácsi a múltkor azt írta a *Magyar Időmentő*ben, hogy eddig is a lélek tartott meg bennünket, ezután is az fog. Igaza van. Apám mindig azt mondogatta, lélekkel kell írni – én azt tudom, hogy jó zenét is csak lélekkel lehet szerezni.

2050. február 19. A Csurka István téren (volt Szabadság tér) tömeggyűlés volt a Magyar Próza Napján, ami – ha jól emlékszem, 2018-as – létrejöttét követően a már 1989 óta létező Magyar Kultúra Napjával együtt a nagy nemzeti ünnepek egyikévé nőtte ki magát. A szónokok közül többen a tér névadóját idézték, utalva a kormány „Mindenekfölött a magyar kultúra"-programjára, amit a háborús események kissé háttérbe szorítottak ugyan, viszont – igaz, több évtizedes késéssel, de mégiscsak – az Ő figyelembe vett megállapításainak hatására hirdettek meg: „Minden mindig a kultúrán múlik. A jó politika felismeri ezt, és megteremti a kulturális mozgásteret, és maga is a kultúra részévé és szolgálójává válik… Valami nagyszerű van most a vészben kibontakozóban. Minél több egyén, úgynevezett kisember, aki sokszor a legnagyobb, áll ki a maga életével, tanúságtevőként egyszerűen és bátran, minél világosabban látszik, hogyan akar Vásárosnamény, Bugac és Mohács hozzájárulni az új magyar kultúrához, minél többet és többször serénykedünk akár kis jelenetek megformálásában, annál többet tettünk az új magyar kultúráért. Csak ez ment meg bennünket… Ezt az országot semmilyen hatalom, túlerő nem veheti el tőlünk, mert mi töltjük meg magyar keresztény kultúrával." Az egyik szónok, érdekes, emlékezetbe idézte egy igenigen régi – állítása szerint 1516-ból való! – iromány, valami Morus Tamás (Thomas More) nevű angol *Utópia* című művének egyik, kulcsmondatnak minősített kijelentését is: „A maguknak szánt földről azonban kiűzik azokat, akik nem fogadják el törvényeiket." Azt is hozzátette: jöjjenek bár akár Massza-al-Lia (azelőtt: Marseille), akár El-Malmozvein (Malmö) városából vagy éppen Londonisztánból, amit még az én fiatal koromban is Londonnak neveztek. (Klassz hely volt, jártam is ott valaha a húgommal meg Márkkal.)

Az ünnepi beszédek alatt a Csoóri Sándor utca és a Für Lajos tér sarkán egy kisebb csoport „Több jogot a Rongyos Gárda parancsnokságának!" „Szövetséget az egyedül küzdő Krétai Köztársasággal!" és „Haiderről nevezzék el a valamikori Habsburg Intézetet!" feliratú táblák alatt csöndesen demonstrált, észrevet-

tem, néhányan cinkos mosollyal álldogáltak mellettük. Este bemondta a rádió, hogy a háborús helyzet ellenére erre a napra díszkivilágítást kapott Fekete Gyula gellérthegyi szobra és a magyarirtásokra emlékező Duna-parti Makovecz-torony is.

2050. április 8. A tavasz beköszöntével mindig minden nehezebb. A jó idő megérkezése után ezek mindig felélénkülnek, aktivizálódnak, kezdenek elemükben lenni, akárcsak honi barna bőrű megfelelőik, akiket hosszú időn keresztül az úgynevezett politikai korrektség (?), a szent pc jegyében és nevében nem lehetett cigányoknak nevezni. Nem mintha nem azok lettek volna – a négerek is négerek, még ha csak „feketéknek" vagy isten tudja, mi mindennek is kellett (volna) hívni őket, és ha annyian vannak is, hogy hozzájuk képest a cigányok elenyésző fehér pöttyök egy gigászi futószőnyegen – viszont ez volt az előírás… Mint a kommunizmus idején, mikor – tanultuk – a zsarnokságot demokráciának, a nyomort virágzó jólétnek, a kilátástalanságot fényes jövőnek, a minden emberi alatti tömény tengődést meg az épülő fejlett szocializmus korszakának illett és kellett nevezni. Emlékszem, gyerekkoromban a Dembinszky utcai házunkban a földszinten az udvari lakásban lakott egy ilyen, illedelmesen szólva roma família, kora tavasztól késő őszig jó nomád módra szinte állandóan az udvaron tanyáztak, ott ettek-ittak, tekintélyes létszámú pereputtyukkal nagy dérrel-dúrral ott purparléztak sokszor késő éjszakáig, és jaj volt annak – mint egyszer apámnak is –, aki szót próbált emelni emiatt… Meg ugyan nem verték – nem akármilyen mázli –, de azt a permanens, szédületes, hónapokig tartó fenyegetés- és szitok-mocsok özönt, amit kapott, nem lehet egykönnyen elfelejteni. És ezek így együtt, akárcsak emezek, persze mindig nagyon erősek… Bár a cigányainkkal mostanra már nagyjából rendbe jött a dolog, mióta nagyrészüket kitakarították a Józsefvárosból meg még egy-két fővárosi kerületből, aztán meg vidéken a csendőrség és a Rongyos Gárda-alakulatok jelenléte szintén megtette a magáét, az újságok néha már arról cikkeznek, milyen derekasan helytáll némelyik ütközetben a belőlük felállított Purczi Béla-zászlóalj… Csakhogy, mondom, így tavasszal odaátról újult erővel támadnak megint, most is az enyhébb időben azonnal megindult a mozgolódás, már-már offenzíva a túloldalon, kezdetben csak szórványos, azután egyre gyakoribb tüzérségi akciók, áttörési próbálkozások, rajtaütés-kísérletek… Bismillah, Isten nevében.

2050. július 15. A nyári forróságban, hiába, a hormonműködés is megélénkül. Az én ifjúságom sem volt azért olyan túl régen, de látom a gyerekeimen, sőt arra is emlékszem, mi mindent is mesélt apám réges-régi szegedi nyarakról, mikor szinte izzott a levegő a túlfűtött ifjonti tobzódástól a Dóm téren vagy a rókusi kültelki világban – hiába, ez már csak így megy…! Hát ez itt most már kicsit más: Fekete Gyula bácsi, akitől 1993-ban, egyéves koromban a 18. születésnapomra („17 éves előlegben") dedikálva megkaptam a *Gondolkozzunk, magyarok!* című könyvét, még jóval azelőtt, hogy szobrot állítottak neki a Gellérthegyen, és kötelező anyag lett az iskolákban, majdnem száz évvel ezelőtt, a múlt század

hetvenes éveinek elején írt egy végtelenül furcsa könyvet (első pillantásra majdnem olyan, mintha nem is ő írta volna, tényleg) – ezt kivételesen nem Márk kommendálta, hanem apám régi könyvei között találtam, és mivel valami tudományos-fantasztikus, vagyis sci-fi sorozatban látott napvilágot, azt hittem, valami jó és érdekes fantasy-krimi – hát tulajdonképpen az is, de azért egészen más is: először nem is nagyon értettem, de még így is megfogott. *Triszex* a címe, és arról szól, hogy az Erosz bolygón a bennszülött dajnákok feltalálják a nemek közötti különbség megváltoztatásának és egy harmadik nem létrehozásának lehetőségét, így nemcsak a demográfiai helyzet, de a teljes társadalmi berendezkedés is felborul. Hogy a Gyula bácsi – utánanéztem: 1974-ben! – honnan a fenéből sejthette, hogy hiszen ez majdnem ugyanaz, mint ami már régóta elfogadott és bevezetett volt a hódítást megelőző, Eurábia előtti, egykori Európa legtöbb országában, Svédországban, Németországban, Dániában, Hollandiában satöbbi…? És hogy ez éppen az, ami nálunk mint ember- és népellenes cselekedet hatóságilag be van tiltva a koalíció család- és egészségvédelmi törvényei révén – mint minden ilyesféle, ami csak „gender", „transzneműség" és hasonló címszavak alatt már jó ideje elterjedt és elfogadott volt az úgynevezett nyugati világban, egészen a néhai Svédországból hódító útjára indult, „semleges neműeknek" fenntartott vécékig (és tovább).

2050. szeptember 11. Apám születésnapja. Mikor gyerekkorunkban megnézette velünk *A kőszívű ember fiai*t, azt hiszem, még azt sem tudtuk, hogy a regényt Jókai írta. Emlékszem, egyszer akkor hozta elő, mikor – jóval később – valamelyik október 23-án szokás szerint a húgom kedvenc filmjét, a *Szabadság, szerelem* című opuszt néztük. Valami olyasmit magyarázott, hogy nem olyan fene nagy baj az a „fekete-fehér", romantikusnak mondott felosztás, amivel Jókait is vádolták, meg hogy nagy mesemondó meg ilyesmi – nem a romantikusoknak van-e végső soron igazuk, akik az élet és a pusztulás, a pozitív, a Jó, a Hasznos, a Szép, az Emberi – és a negatív, az Ártó, a Rossz, az Ocsmány közöttire osztják a világot és az emberiséget? Ha csak 56 történetét nézzük – mutatott a képernyőre –, nem erről van-e szó? Akkor került valahogy szóba Jókai, az, hogy mekkora marhaság ez a „nagy mesemondó"-szöveg, meg hogy van egy könyve, ami a kommunizmus alatt évtizedekig zárolt-betiltott volt (Jókai??!, kérdezett közbe döbbent hitetlenséggel a húgom) – és ez a könyv azt a címet viseli, hogy *A jövő század regénye*. Jókai jó kétszáz éve megírja a következő, a XX. századról, hogy majd jön a repülőgép, és orosz hódítás is lesz Magyarországon – de a legfontosabb az, hogy a főhős, bizonyos Tatrangi Dávid megtalálja a világban szétszóródott magyarokat, és így végre sikerül nagyobb arányban gyarapítani a váltig kisszámú magyarságot, hogy felkészülhessen az előtte álló (éppen most folyó) nagy megpróbáltatásra. Döbbenet. Ha körülnézünk a mai Magyarországon: nem éppen ez zajlik, feleim?

2050. december 31. A Nyugat-Magyarország Erőd I–II–III–IV-ben, a teljes frontszakaszon sikerült visszavernünk a betörő hordákat – és éppen a megváltó Krisztus születésnapja előtt két nappal, december 22-én! Azóta – lassan két hete –

folyamatosak a tisztogató hadműveletek, éppen ma jelentették be, hogy az új esztendőt, egyben az évszázad második felének legelső napját már valószínűleg hosszú idő óta nem tapasztalt megnyugovással kezdhetjük. Végtére is, igaza van a kommentátornak: az utóbbi száz évben két uniót is túléltünk, most is így lesz. Úgy tűnik, a Nagy Szövetség dolga is lényegesen jobban áll, mint eddig, nem akármilyen diplomáciai és egyéb lélektani-érzelmi eszközökkel végre vagy harminc év után sikerült ezredéves barátunkat meggyőzni arról, hogy ez az Oroszország már nem az az Oroszország – nem a cári és nem is a Szovjetunió –, a baltiak ennek következtében teljes mértékben csatlakoztak az egyesült lengyel–orosz erőkhöz, a bolgároknak sikerült rendezni a macedón problémát, Albánia meg, miután a Koszovóval történő egyesülés mindinkább a küszöbön áll, és ezt már komoly keleti (kínai–japán–kazah–szingapúri) diplomáciai lépések látszanak véglegesíteni, szintúgy fel tud zárkózni… Budapesten már napok óta készülnek a nagy ünnepségekre, a Hősök terén, a királyszobrok mellett már láttam a Horthy- és Orbán-transzparenseket, mellettük a Geert Wilders- és a Nigel Farage-képeket, a nagy, világító feliratot a Széchenyi-képpel meg éppen akkor erősítették fel – „Megértük: Magyarország nem volt, hanem lett”, fölötte az évszámokkal: 2010–2050.

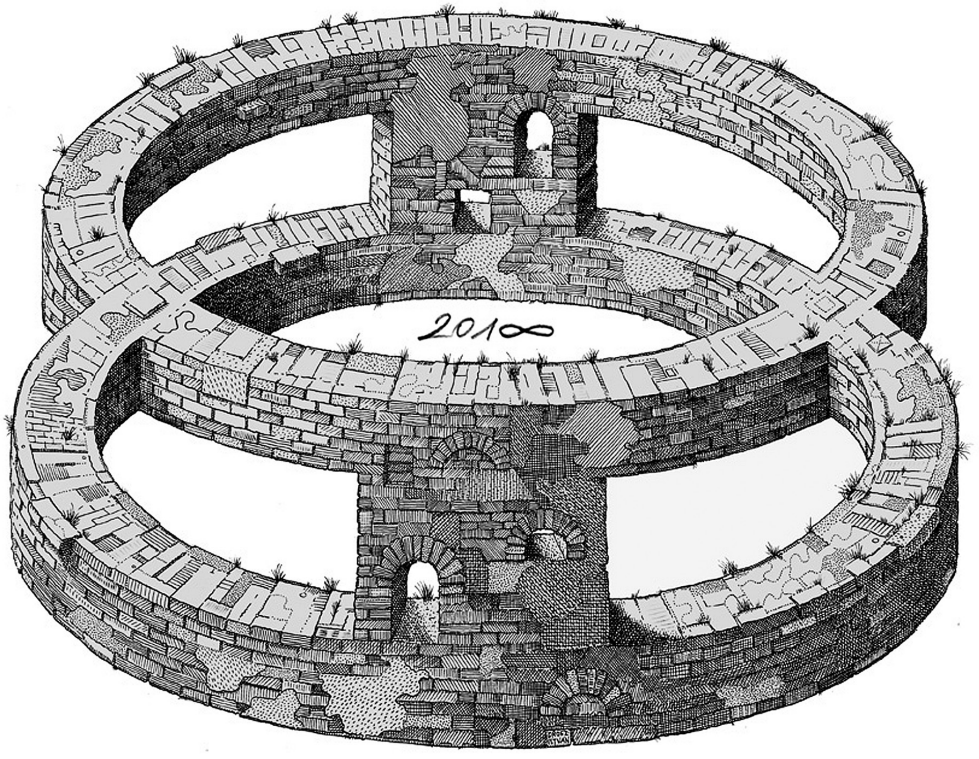

Orosz István: Fal, 2018